

til alvorlig Forhandling, og jeg skjønner derpaa. Men hvad jeg unægtelig lægger mere Vægt paa endnu, det er Gjæringer, det er Handlinger, og jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke faae disse Udtalelser om Villighed til alvorlig Forhandling paa nogen Maade til at samstemme med den Gjærning, som det ærede Thing vil begaa, naar det følger Opfordringen fra det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 5te Valgkreds til at nægte denne Sag Omgang til 2den Behandling. Jeg vil deri se et Tegn paa, at — om der end tales om Villighed til Forhandling, saa savnes der dog noget af den Alvor, som høres til, naar man, jeg tør næsten sige, uden Betænkning, i alt Fald uden videre, foretager et Skridt, som Enhver maa kunne sige sig selv i hvert Tilfælde maa bringe en Standsning i Forhandlingerne. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Brandes) rettede et bestemt Spørgsmaal til mig efter en Indledning, hvori han havde angivet, hvorledes de første Provisorier vare blevne behandlede. Der var en lille Unøiagtighed i det ærede Medlems Referat i saa Henseende. Det ærede Medlem nævnte Provisoriet af 1885 som det første. Nei — det første var det fra 1877, og det ærede Medlem vil jo — sjøndt jeg tror, han ikke var Medlem af Thinget den Gang — dog maatte vide, at dette Provisorium blev forelagt strax, den Gang da Rigsdagen traadte sammen paany. Det blev forelagt i Forbindelse med selve Finantslovforslaget for Aaret, saaledes som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) har erindret os om, blev senere stilt fra dette og saa behandlet videre; altsaa, for dette Finantsprovisoriums Vedkommende har Regjeringen ikke gjort sig skyldig i nogen som helst Forhaling ved Forelæggelsen for Rigsdagen, da Rigsdagen traadte sammen. Og hvad det andet Finantsprovisorium angaar, som det ærede Medlem benævnte som det første, forholder det sig heller ikke ganske uoiagtig, som det ærede Medlem angav, at det først blev forelagt i Januar. Formelt kan det ærede Medlem have Ret, men reelt ikke; thi hvorledes var Stillingen den Gang? Forholdet var det, at strax ved Rigsdagens Sammentræden erklærede Regjeringen sig villig til at ville forelægge den midlertidige Bevillingslov for Thinget, saa snart første Behandling af Finantslov for næste Aar var til endebragt. Denne Forhandling tilendebragtes den 16de. Dagen efter eller anden Dagen efter fremsendtes Anmeldelsen fra mig om, at jeg vilde forelægge Provisoriet, og det var ikke min Skyld, at denne Forelæggelse

ikke blev sat paa Dagsordenen før flere Dage efter, saa at de mellemliggende Begivenheder hindrede Forelæggelsen fra at finde Sted. Imidlertid, det Spørgsmaal, som det ærede Medlem rettede til mig, var jo dette: Hvad vil Regjeringen gjøre, naar det foreliggende Forslag bliver nægtet Omgang til anden Behandling? Det ærede Medlem behandlede særlig denne Regjering, at den ikke pleier — ja jeg tror nok, at det ærede Medlem endog saa brugte et stærkere Udtryk: at den aldrig i Forveien meddeler, hvad den vil gjøre, naar Thinget fatter en eller anden Beslutning i en vigtigere Sag. Jeg tror ikke, at en saadan Fordring overhovedet er konstitutionelt berettiget, og jeg tror ikke, at det vil være vanskeligt at paavise, at det i de ældste konstitutionelle Lande, endog saa der, hvor det saakaldte parlamentariske System er fuldt udviklet, dog ikke anses for en berettiget Fordring fra Oppositionen forud at faae at vide, om det Skridt, den har i Sinde at foretage, vil føre til enten Ministeriets Afgang eller Opøsning og saa videre. Jeg tror ikke, at det vil være vanskeligt at paavise, at det endog saa i disse Lande anses for at være fuldt konstitutionelt berettiget, at Regjeringen ikke for sit Vedkommende altid viser de Kort, den har paa Haanden. Jeg tror ikke, at man paa nogen Maade, saaledes som det ærede Medlem gjorde, kan betragte det, at denne Regjering ikke forud meddeler den ærede Opposition, hvorledes den vil stille sig ligeoverfor de Beslutninger, Oppositionen tager, saaledes, at man ikke følte sig som Medborgere i det samme Samfund, men stillede sig som Fjender ligeoverfor hinanden. Jeg tror iøvrigt, at det ærede Medlem ikke gjerne skulde have bragt netop dette i Erindring, at politisk Modsatning kan føre til at betragte hinanden som Fjender, thi det er ikke fra vor Side, men fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, at vi ikke een Gang, men jævnlig har maattet høre dette, at vi ikke vare Modstandere, men Fjender. Jeg tror altsaa, at det er Noget, som det ærede Medlem ikke skulde have erindret om, at politiske Modsatninger kan føre til bittere Følelser. Jeg kan altsaa paa ingen Maade erkjende Berettigelsen af den Fordring, at en Regjering i et konstitutionelt Land ligeoverfor Oppositionen skal lægge sine Kort paa Bordet, skal meddele Oppositionen i Forveien, hvorledes den vil forholde sig, naar Oppositionen vedtager det, eller naar Oppositionen vedtager noget Andet. Jeg tror ikke, denne Fordring paa nogen Maade er berettiget, og jeg tror ikke, at den Dadel, der fremkom særlig mod, at